

KARA LEKE

Jussi Adler Olsen

Çeviri
Gökhan Yücel

 epsilon®

Giriş

Ağaçların tepesinden yine bir silah sesi duyuldu. Av sürenlerin sesleri artık çok yakından duyuluyordu. Damarlarındaki kan kulaklarında zonklıyor, akciğerleri keskin, nemli havayı solumaktan acıyordu.

Haydi, haydi, devam, koş, sakın yere düşme. Yoksa bir daha ayağa kalkamazsın. Lanet, lanet olsun, neden ellerimi çözemiyorum ki? Devam, haydi koş... Şışt. Beni duymamalılar. Yoksa duydular mı? Her şey bitti mi? Yoksa hayatım böyle mi sona erecek?

Ağaç dalları yüzüne çarpıyor ve ardında kanlı çizgiler bırakıyor, kanı terine karışıyordu.

Yeniden silah sesleri duyuldu. İşte o an ölüm korkusu her tarafını sarmıştı.

Mermiler şimdi kulaklarının yanından vızıldayarak uçuşuyor, oluk oluk ter akıyor, vücuduna bir sargı gibi yapıştıyordu.

Birkaç dakika sonra beni yakalayacaklar. Lanet olsun, ellerim arkada bağlıyken, neden bana itaat etmezler ki? Yapışkan bant nasıl bu kadar kuvvetli olabilir?

Birdenbire korkuya kapılan kuşlar gürültüyle kanat çırpı-

rak ağaçların üzerinden havalandılar. Yoğun çam ormanının dans eden gölgeleri iyice belirginleşmişti. Şimdi belki oraya kadar sadece yüz metre kalmıştı. Şimdi her şey daha da belirginleşmişti. Sesler de, avcıların kana susamışlığı da.

Nasil yapacaklar ki? Tek bir atışla mı? Yoksa bir okla mı? Evet, her şey bitmiş miydi artık?

Hayır, daha değil, niye sadece bununla yetinsinler ki? Bu kadar merhametli değildi bu domuzlar. Hayır. Öyle yapmayacaklardı. Onların tüfekleri ve kanlı bıçakları vardı. Ve yaylı tüfeklerini ne kadar etkili kullandıklarını göstermişlerdi.

Nereye saklanabilirim ki? Hiçbir yerde saklanacak bir köşe yok mu? Geri dönebilir miyim? Becerebilecek miyim ki bunu?

Bakışları ormanda bir ileri bir geri dolandı. Ama yapışkan bant gözlerini neredeyse tamamıyla örtüyordu, işi zorlaştıran buydu zaten. Sürekli tökezliyordu.

Şimdi kendi vücudumda hissediyorum onların ellerine düşmenin nasıl olduğunu. Bana bir ayrıcalık tanımayacaklar. Onların ihtiyacı var buna, ancak bu şekilde tatmin oluyorlar.

Yüreği şimdi o kadar hızla atıyordu ki, canını acıtıyordu.

1

Kopenhag'ın merkezinde Stroget Caddesi boyunca aşığđ doğru yürürken kendini bıçağın sırtında dans ediyormuş gibi hissediyordu. Gerçekten bir riskti bu. Yüzünün yarısını çamur yeşili bir örtünün arkasına saklamış, yaya yolundaki aydınlık vitrinlerin önünden hızla geçiyordu. Çevresini süzüyordu pür dikkat. Tanınmadan tanımak, konu buydu işte. İçindeki şeytanlarla barış içinde yaşayıp diğeri her şeyi hızla gelip geçen bu insanlara bırakmaktı önemli olan. Boş, umursamaz bakışlarla onun mümkün olduğı kadar uzağından geçmeye çalışan bu insanlara. Onun kötülüğünü isteyen bu domuzlara.

Kimmiç, Vesterbrogade'yi aydınlatan sokak lambalarının soğuk ışıklarına doğru baktı. Çevresini kokladı. Artık daha uzun sürmez, geceler soğumaya başlardı. Kış barınağını hazırlaması gerekiyordu.

Trafik lambasının yanında soğuktan titreyen Tivoli Bahçesi ziyaretçilerinin arasında durup gözlerini karşısındaki merkez tren istasyonuna dikti. Birden yanındaki tüvit pal-tolu kadını fark etti. Kadın gözlerini kısmış onu süzüyordu.

Burnunu kıvrıp bir adım yana çekildi. Sadece birkaç santim ama yeterliydi bu.

Aman, sakın ol Kimmie, diye uyardı kafasında zonklayan bir ses, tam da öfkeden patlayacakken.

Bakışları kadının üzerinde, ta bacaklarına kadar gezindi. İncecik, pırıl pırıl çoraplar, yüksek topuklu ayakkabılar. Kimmie onu ele veren bir gülümsemenin dudaklarına yayıldığını hissetti. Sıkıca bir tekme atsa kadının ince ayak bilekleri çıtırdardı. Bir kez ıslak kaldırıma düşsün, anlardı bir Christian Lacroix elbisenin de kirlenebileceğini. İyi bir ders olurdu bu ona.

Kimmie başını kaldırıp gözlerini kadının yüzüne dikti. Dikkat çekici bir göz makyajı, pudralı bir burun, ustaca kesilmiş kıvrıkcık saçlar. Bakışları dimdik ve iticiydi. Evet, evet tanırdı o bu cins kadınları. Kendi de bir zamanlar bu kadın gibiydi. O da bu burnu havada ama içi bomboş, üst sınıf züppelerinden biriydi. O zamanki kız arkadaşları da böyleydi, üvey annesi de.

Nasıl da nefret ediyordu hepsinden!

Öyleyse bir şeyler yap, diye fısıldadı kafasındaki ses. *Hoşuna gitmeyen hiçbir şeye katlanmak zorunda değilsin! Göster ona kim olduğunu! Haydi artık, haydi!*

Kimmie gözlerini caddenin öbür tarafındaki bir grup esmer tenli çocuğa dikti. Eğer onların çevrede dolanan bakışları olmasaydı gerçekten de bir tane patlatırdı şu kadına, tam da kırk yedi numaralı otobüs geçerken. Otobüsün arkasında bırakacağı şahane kan lekesini apaçık gözlerinin önünde canlandırabiliyordu. Ve kadının ezilmiş bedenini. Şok dalgasının kalabalığın içine yayıldığını. Ne kadar da güzel öcünü almış olurdu!

Ama Kimmie kadını itmedi. Bu kadar büyük bir kalabalığın içinde, her zaman dikkatle bakan gözler olabilirdi. Ve sonra onu caydıran bir şey daha vardı: Geçmişte kalan günlerin dayanılmaz yankısı.

Kolunu burnuna dayayıp derin bir nefes aldı. Doğruydu, kadın haklıydı; üstündekiler fena halde kokuyordu.

Yeşil yanınca karşıya geçti. Tekerleri eğrilmiş bavulu da topallayarak arkasından geliyordu. Bu onun son yolculuğu olacaktı. Bu eski püskü şeyi atmanın zamanı çoktan gelmişti.

Deri değiştirmenin zamanı gelmişti.

İstasyon büfesinin önünde duran bir panoda gazetelerin baş sayfaları asılıydı kocaman manşetlerle. Özellikle körler ve acele edenler için istasyon binasının tam ortasında duruyordu bu pano, tam anlamıyla sinir edici bir şeydi. Kentin yollarında gezinirken hep bu manşetleri görmüştü Kimmie. İğrenmekten kusacak gibi olmuştu.

“Şu domuza bak,” diye mırıldandı gazetelerin yanından geçerken ve başını çevirmeden dimdik önüne baktı. Ama sonra yine de başını çevirip *Berlingske Tidende*'nin manşetinin yanındaki fotoğrafa bir göz attı.

Resme bakarken bile vücudu tir tir titremişti.

Resmin altında ‘Ditlev Pram on iki milyar kron karşılığında Polonya’daki özel klinikleri satın alıyor’ yazıyordu. Kimmie yere tükürdü, durup sakinleşmek için bir süre bekledi. Ditlev Pram’dan ne kadar da çok nefret ediyordu! Ne kadar da nefret ediyordu Torsten ve Ulrik’ten! Ama yakında görecekti onlar! Onları mahvedecekti; üçünü de!

Yoluna devam ederken bir kahkaha patlatınca yanından geçen biri gülümsedi ona. İşte sana başkalarının kafasından neler geçtiğini bildiğini sanan bir masum salak daha.

Birden olduğu yerde kalakaldı Kimmie.

Biraz ötede Fare-Tine her zamanki yerinde duruyordu. Biraz öne eğilip biraz da sallanarak uzatmıştı kirli ellerini. Bu karınca kalabalığının içinde birinin ona verebileceği bir onluğu olduğuna güvenmek ne kadar da büyük bir aptallıktı! Ancak esrar bağımlıları saatlerce bu şekilde durmayı becerebilirlerdi. Zavallı şeytanlar!

Kimmi fark ettirmeden dilenci kadının arkasındaki Reventlowsgade'ye inen merdivenlere doğru ilerlemeye çalıştıysa da Tine onu çoktan görmüştü.

“Merhaba Kimmie! Hey, lanet olsun, bekle!” diye duyuldu arkalardan. Ama Kimmie yanıt vermedi. Böyle herkesin içinde Fare-Tine'yle konuşulmazdı. Yapacağı bir şey yoktu. Ancak birlikte bir bankın üzerinde oturlarsa biraz çalışırdı belki kafası.

Öte yandan o, Kimmie'nin katlanabildiği tek insandı.

Bugün rüzgâr ılık çalarak, caddelerin arasından buz gibi esiyor, herkes bir an önce eve varabilmek için acele ediyordu. Bu yüzden beş tane siyah Mercedes taksi, motorları çalışır vaziyette, Istedgade'nin karşısındaki istasyonun merdivenlerinin önünde kuyruğa girmişlerdi. Kimmie, ihtiyacı olursa mutlaka bunlardan bir tanesine binebileceğini düşündü. Şu anda zaten bundan daha fazla bir şey de bilmek istemiyordu.

Bavulu caddede sürüyerek bodrum katındaki Thai mağazasına doğru çekeledi, sonra pencerenin yanına yerleştirdi. Bavulu burada depolamaya başladığından beri sadece bir kez çalınmıştı. Hırsızların bile evlere sığındığı böyle bir havada bunun tekrarlanması mümkün değildi. Hem sonra çalınsa ne olacaktı ki. İçinde değerli bir şey yoktu.

İstasyonun önünde tam on dakika bekledi, artık zamanı gelmişti. Taksiden kürk paltosu ve sağlam lastik tekerlekli bavuluyla şık bir bayan indi. Çok zayıftı, Kimmie, en fazla otuz sekiz beden diye düşündü. Eskiden sadece kırk beden giyen kadınları takip ederdi, ama bu yıllar önceydi. Sokaklarda yaşayan insanlar şişmanlamazdı.

Kadın istasyon binasının içinde bir bilet otomatıyla meşgulken Kimmie bavulu kaptı ve çevresine bakmadan dümdüz çıkışa doğru ilerledi. Kısa bir süre sonra Reventlowsgade'deki taksi durağına vardı.

Çalışan kazanır.

Çalıntı bavulu en öndeki taksinin bagajına yerleştirip şoföre kısa bir tur atmasını söyledi.

Paltosunun cebinden kalın bir yüzlük kron demeti çıkardı. “Dediğimi yaparsan ekstradan iki yüz kron daha alırsın,” diye ekledi, şoförün bakışlarındaki şüpheyi ve titreyen burun deliklerini dikkate almadan.

Yaklaşık bir saat içinde geri gelip eski bavulunu alacaktı, yeni elbiseleri ve vücudunda yabancı bir kadının kokusuyla. İşte o zaman taksi şoförünün burun delikleri çok daha farklı bir nedenle titreyecekti.

2

Ditlev Pram yakışıklı bir adamdı ve bunun farkındaydı. Uçaklarda birinci sınıf mevkiinde otururken Lamborghini'sinden söz açıp onu Runsted'deki villasına ne kadar hızlı sürdüğünü anlattığında, onu dinlemek istemeyen fazla kadın olmazdı.

Bu sefer gözlerini yumuşak saçları ensesinde toplanmış bir kadına dikmişti. Kadının kalın siyah gözlük çerçevesi, yaklaşılması zor biri olduğu izlenimi uyandırıyordu.

Ditlev'i heveslendiren de buydu zaten.

Kadına bir şeyler söyledi ama pek şansı yoktu. Ona baş sayfasında bir atom jeneratörünün ışığa karşı çekilmiş fotoğrafı bulunan *The Economist* gazetesini uzattıysa da kadın umursamaz bir el hareketiyle onu savuşturdu. Ditlev bu sefer kadına bir içki ikram ettirdi. Kadın bardağa dokunmadı bile.

Posen'den gelen uçak vaktinden önce Kastrup'a indiğinde değerli yetmiş dakika boşa geçmişti.

Böyle bir şey Ditlev'i fazlasıyla saldırgan yapardı.

Terminalin cam koridorlarından çevresine bakınmadan aceleyle geçti. Hızlı yürüme bandına vardığında kurbanını

gördü: Güçlkle hızlı yürüme bandına doğru ilerlemeye çalışan ihtiyar bir adam. Ditlev Pram adımlarını hızlandırıp adamın ayağını tam yürüme bandına koyacağı anda yanına vardı. Ditlev hayallerini gözlerinin önüne getirdi: Göze batmadan adama bir çelme takıyor, ihtiyarın kemikli vücudu plastik duvara çarpıyor, yüzü sürtününce gözlüğü kayıyor, bütün gücüyle, çaresizce doğrulmaya çalışıyor.

Bu hayali keyifle gerçeğe dönüştürebilirdi. Ditlev Pram'ın bacağı titremeye başladı. Böyle biriydi işte. O ve bütün çetesi bunu yaparak büyümüşlerdi. Takdir edilecek bir şey değildi bu ama utanç verici bir şey de değildi. Onlar bunu anne sütüyle birlikte içlerine sindirmişlerdi. Aslında ihtiyarın başına gelecekler bir şekilde uçaktaki o haspanın suçuuydu. Birlikte eve gidebilirlerdi. Bir saat içinde Ditlev'in yatağında olurlardı.

Lanet olsun, her şey o kadının suçuuydu.

Strandmölle Oteli dikiz aynasında görünüp pırıl pırıl deniz gözlerinin önünde uzandığı anda cep telefonu çaldı. "Evet," dedi telefonun ekranına bakıp. Hattaki Ulrik'ti.

"Tanıdık biri, kadını birkaç gün önce görmüş," dedi Ulrik. "Bernstorffgade'de. Merkez tren istasyonunun önündeki yaya geçidinde."

Ditlev müzik çaları kapattı. "Tamam. Ne zaman?"

"Geçen pazartesi. 10 Eylül günü. Gece saat on bire doğru."

"Peki sen ne yaptın?"

"Torsten'le birlikte orayı kolaçan ettik. Ama onu bulamadık."

"Torsten yanında mıydı?"

"Evet. Ama onu bilirsin, fazla yardımı dokunmaz."

"Görevi kime verdin?"

"Aalback'e."

“İyi. Dış görünüşü nasılmış?”

“Giyinik olarak oldukça iyi diye duydum. Eskisinden daha zayıfmış. Ve fena halde kokuyormuş.”

“Kokuyor muymuş? “

“Evet, ter ve idrar kokuyormuş “

Ditlev başını salladı. Bu Kimmie'nin en kötü yanıydı. Ay-larca, hatta yıllarca ortadan kaybolduğu yetmezmiş gibi insan onun gerçekten kim olduğunu hiçbir zaman bilemiyordu. Uzun zaman görünmüyor ve birdenbire ortaya çıktığında korkunç biri oluyordu. Kimmie'nin varlığı hepsinin hayatın-daki en büyük riskti. Onlar için tehlike olabilecek tek kişi oydu.

“Bu sefer onu yakalamamız gerek Ulrik, anlaşıldı mı?”

“Lanet olsun, seni niçin aradığımı sanıyorsun?”